ÎNTÎLNIRE NEAŞTEPTATĂ

ILIA DJEREKAROV

SELENOPLANUL luase de mult startul. Era înconjurat de nebulozităţi întunecate, „goluri negre” îşi deschideau în întîmpinarea lui îmbrăţişările, îngrămădiri de stele strălucitoare semnalizau ca nişte faruri tainice. Metalul obosit se închise la culoare, suprafaţa lui deveni aspră de la loviturile nenumăratelor particule de meteoriţi. Şi părea că nimic nu va schimba direcţia navei – părea pînă în momentul cînd explozia combustibilului, care, deşi nu o distrusese, o transformase într-o jucărie neajutorată a cîmpurilor gravitaţionale.

Din echipajul numeros rămase în viaţă doar un singur om. Doctorul. Omul care nu era în stare să înlăture urmările gravei avarii, nu putea stabili direcţia cu puţinele aparate nedeteriorate. Îi rămînea doar, ca în nesfîrşitele ore de singurătate, să facă exerciţii fizice, să ţină jurnalul de bord, să îngrijească plantele care menţineau neînsemnata rezervă de oxigen.

Apoi veni ziua aceea.

Steaua era încă departe, dar antena sensibilă depistă în faţă ceva neobişnuit. Semnale radio. Poate muzică, poate vorbire cîntată. Doctorul nu ştia precis. Remarcă doar deosebirea dintre străvechiul zgomot al cosmosului şi aceste sunete. Ele îl ameţiră şi inima începu să-i bată cu putere.

SORIN STFFANESCU şi MARINA NICOLAEV: „ZEE-II”

Dar selenoplanul nu mai putea fi condus. La bord se afla o singură rachetă auxiliară cu ajutorul căreia putea să frîneze şi să se apropie de planeta dorită.

Poate chiar să intre în atmosfera ei. Dar aterizarea era imposibilă. Toate capsulele de aterizare fuseseră distruse de nefericita explozie. Rămînea o singură ieşire din

situaţie. Să intre în atmosferă, apoi să se catapulteze şi să aterizeze cu paraşuta în costumul special de tip scafandru.

Doctorul nu ezită nici o secundă. Se ocupă de pregătirea rachetei. Calculă cît putu de precis poziţia planetei şi timpul cînd trebuia să părăsească selenoplanul. Spera să realizeze una din sarcinile expediţiei: să transmită un mesaj altei civilizaţii, „fraţilor de raţiune” de pe alte planete.

Făcu ultima însemnare în jurnalul de bord, se urcă în racheta auxiliară şi porni motoarele. Fu copleşit de suprasolicitare. Zîmbi. Suprasolicitarea îl va ajuta să se adapteze la forţa de gravitaţie. Avea timp suficient.

În sfîrşit, în faţă îi apăru un disc care devenea tot mai mare. Din cauza frînării, greutatea doctorului se dublă, dar el nici nu observă acest lucru. Pregătea un lung mesaj adresat unei civilizaţii necunoscute. Împachetă cu grijă descrierile diferitelor obiecte de la bord şi harta exactă a Galaxiei cu coordonatele Pămîntului. Chiar dacă el va pieri, mesajul îşi va atinge scopul. Execută ultima corectare şi racheta pătrunse în atmosferă...

Apăsă pe buton şi se catapultă împreună cu fotoliul. O clipă îşi pierdu cunoştinţa, şi cînd îşi reveni, jos se întindeau nisipuri galbene nesfîrşite, iar cerul de deasupra capului era acoperit de cupola purpurie a paraşutei.

La aterizare se lovi uşor. Se ridică şi privi în jur. Izbucni în rîs. Soarele local se ridicase de mult deasupra orizontului, dar razele lui încă nu încălzeau. La orizont se contura clar un lanţ de munţi înalţi cu crestele înzăpezite.

— Ca în Sahara – gîndi cu voce tare doctorul.

Stabili direcţia cu busola şi porni la drum cu paşi măsuraţi. Se simţea uşor. Greutatea din rachetă era de două ori mai mare decît aici. Îi venea să fugă, dar cu bună ştiinţă îşi reţinu paşii. Ştia că, în curînd, îşi vor face apariţia adaptarea, iar apoi oboseala. Avea oxigen pentru cinci zile, iar alimente pentru şi mai puţine.

Era deja ziua a cincea cînd începură să apară semne prevestitoare de pădure. Tufişuri jigărite şi iarbă decolorată care îşi înfigeau rădăcinile lungi adînc în solul uscat. Apoi văzu în depărtare linia verde a pădurii. Se opri ca să-şi tragă sufletul, mîncă ultima porţie de hrană. În curînd se va termina şi oxigenul. Dacă nu va reuşi să ajungă pînă la o localitate, va fi nevoit să-şi scoată costumul special tip scafandru. Atunci va mai avea un răgaz de cîteva ore sau poate de cîteva zile. Şi dacă nici atunci nu va reuşi... Ei vor descoperi totuşi mesajul, iar mai devreme sau mai tîrziu vor zbura spre Pămîntul îndepărtat. Şi vor povesti oamenilor despre moartea lui...

Cu cît rămînea mai puţin pînă la pădure, cu atît mai dese erau tufişurile. Din cînd în cînd fiare nevăzute foşneau pe acolo. La joasă înălţime, deasupra capului său, începu să se învîrtească o pasăre uriaşă. Doctorul o privi şi o ameninţă cu pumnul. Pasărea fîlfîi nemulţumită din aripi şi dispăru în înălţime.

Oxigenul se termină la o sută de metri de pădure. Eliberîndu-se de costumul special tip scafandru, doctorul zîmbi. Nu mai avea nici un sens să-şi păstreze forţele. Nu se ştia cît timp îi va fi necesar acestei planete pentru a-l ucide. De aceea, repede, înainte! Prevăzuse această situaţie, astfel că era îmbrăcat numai într-un trening uşor, iar în mîini avea mesajul şi arma. Aerul era îmbibat de miresme necunoscute.

Curînd ajunse la un rîu. Apa repede curgea lin. Doctorul văzu fundul nisipos şi o mulţime de peştişori. Stătu puţin pe gînduri. Putea lega unul de altul doi copaci căzuţi şi să facă o plută. Rîul l-ar fi dus spre vreo aşezare omenească.

Era lac de transpiraţie, obosise din cauza arşiţei înăbuşitoare. Se dezbrăcă, puse ceasul şi arma pe haine, intră în apa răcoroasă, afundîndu-se pînă la gît. Apa îi crea o senzaţie plăcută şi ar fi dorit să înoate puţin dar nu-l ţineau puterile.

Îşi îndreptă corpul, îşi şterse ochii cu palma şi întoarse capul. De după copaci se furişa fără zgomot o fiară lungă de o specie necunoscută. Pe neaşteptate, îşi arătă colţii şi se aruncă.

Doctorul se cufundă în apă şi înotă spre malul celălalt. Fiara îl urmărea în rîu. I se auzea respiraţia grea. Doctorul îşi concentră toate forţele şi ieşi vioi pe mal. Fără să privească înapoi alerga, alerga fără scop şi direcţie. Tufişurile îi zgîriau pielea, în tălpi îi intrau spini, dar el nu simţea nimic. Abia cînd zgomotul urmăririi se linişti, îşi întrerupse alergarea nebunească, simţi o durere acută şi se prăbuşi pe iarbă. Înţelese că se rătăcise. Nu ştia unde este el şi în ce parte se află rîul. De oboseală şi senzaţia acută de foame începu să aibă frisoane. Sau aceasta era o urmare a acţiunii viruşilor locali? Se concentră asupra propriei sale persoane şi, deşi era doctor, nu putea să înţeleagă dacă starea lui era provocată de tensiunea nervoasă sau de o boală necunoscută.

Se destinse, străduindu-se să respire egal şi adînc. Încă nu este totul pierdut. Important este să găsească rîul, mai devreme sau mai tîrziu curentul îl va duce la ţintă. Este îndoielnic că acesta ar putea fi în apropiere. Străbătuse doar mulţi kilometri fără să observe urme de fiinţe civilizate.

Fiinţe care în dezvoltarea lor să fi ajuns să cunoască radioul. Doar auzise cu urechile sale emisiunile lor.

Singurul reper de nădejde erau înălţimile munţilor. Le găsi cu privirea şi o porni din nou la drum. Roiuri de insecte multicolore se învîrteau în jurul său, atrase de mirosul de sînge. În curînd îl cuprinseseră din nou frisoanele. Limba i se umflă şi gura i se uscă. Zgîrieturile se umflau şi se înroşeau. O durere acută îi străbătea muşchii la fiecare pas.

Deja nu mai gîndea, doar instinctul se încăpăţîna să-l oblige să meargă mai departe. Nu auzea şi nu vedea că cineva îl pîndeşte din tufişuri, însă senzaţia de primejdie îl obliga să o ia la fugă. Simţea deja în spinare respiraţia fiarei. Pe neaşteptate, solul îi dispăru de sub picioare, cineva îl prinse şi îl puse la adăpost.

De colţii fiarei îl salvă tînărul alpinist Ten. El observase din tabără un animal neobişnuit urmărit de o fiară gata să-l ajungă. Un sentiment de milă îl făcu pe Ten să decupleze cîmpul de forţă protector şi să smulgă victima de sub botul fiarei dezlănţuite. Ten nu se temu. El îşi cunoştea bine forţa puternicei sale mîini cu trei degete. Puţine fiare îndrăzneau să-i atace pe compatrioţii săi. Şi aceasta bătu în retragere, cu un răget de nemulţumire. Ten se înapoie în tabără şi puse din nou în funcţiune cîmpul de forţă. Din cort apăru capul lui Aliter, conducătorul grupului.

— De ce ai prins animalul, Ten? Dacă se află, se pot ivi neplăceri.

— Animalul este pe moarte, Aliter. Pe lîngă aceasta, era urmărit de o fiară. Nu puteam proceda altfel.

— Dar tu ai izgonit fiara. Lasă-l şi pe el în libertate. Poate că într-adevăr va muri.

Discuţia lor atrase atenţia celorlalţi. Blondul uriaş Kordol ieşi de după un copac mare şi se opri lîngă doctor.

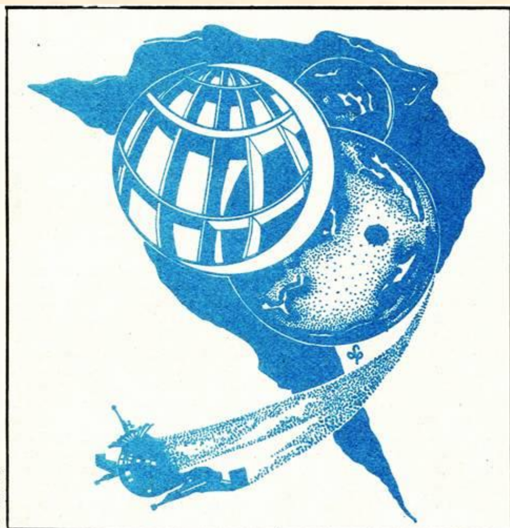
— Oare nu înţelegeţi că moare de sete? Ten, dă-i ceva să bea! El a alergat prin tufişuri şi s-a rănit grav. Are pielea foarte fină. Niciodată nu am văzut un animal cu pielea albă, atît de catifelată. Şi, priviţi, are un corp original. Niciodată nu am auzit despre asemenea animale.

Katan, singura fată din grup, apăru pe neaşteptate cu faţa somnoroasă:

— De unde a apărut acesta? De ce nu mi-aţi spus şi mie? Kordol, dă-mi aparatul să fac cîteva fotografii. Tatăl meu are un atlas cu toate animalele, dar aşa ceva n-am văzut niciodată, asemenea animale nu există.

Kordol începu să rîdă.

— Dacă nu sînt în atlas, înseamnă că nu există. Strălucită logică.

Katan se supără.

— Odată ce vorbesc, înseamnă că, într-adevăr, nu există! Trebuie să informăm direcţiunea rezervaţiei.

De data aceasta începu să rîdă Aliter.

— Şi să ne creăm o mulţime de neplăceri pentru încălcarea regulilor de comportare în rezervaţie.

Între timp, Ten umplu cu apă un vas mic şi se aplecă deasupra doctorul. Îi părea rău că animalul moare. Ar fi vrut să se joace cu el. Începu să-i toarne cu grijă apă în gură. Pe neaşteptate animalul întinse un membru răşchirat, apasă puternic vasul pe buzele sale şi îi bău cu lăcomie conţinutul. Ten fu uluit.

— Aţi văzut? Ştie să bea din vas. El începu să examineze mîna doctorului. Pielea de pe membrele lui superioare este atît de catifelată încît este îndoielnic că labele i-au servit la deplasare.

Kordol fu cuprins, de entuziasm.

— Rămîne să mai adăugăm că ştie să vorbească şi avem o senzaţie clasa întîi. Personal, cred că animalul trăieşte cu precădere în apă. Sau tu presupui că pielea de pe membrele inferioare este mai grosolană?

Katan se supără.

— La ce bun toate inepţiile acestea? Ştie să bea, trăieşte în apă... Vă spun că trebuie să anunţăm direcţia!

Doctorul deschise ochii. Era înconjurat de fiinţe ciudate. Pe capetele lor uriaşe, cu frunţile puternic proeminente erau aşezate pe două rînduri excrescenţe verzulii. Corpurile lor erau acoperite cu un material fin, uşor. Una dintre ele avea o pălărie cu borurile largi şi vorbea ceva. Vorbea!

— Are cea mai expresivă mutră pe care am văzut-o vreodată. Priviţi în ochii lui. Mi se pare că vrea să spună ceva.

Aliter mormăi nemulţumit.

— Degeaba te-ai ataşat de el, Ten. Faci dintr-un lucru neînsemnat o tragedie. Merită oare să-ţi ieşi din formă pentru un fleac?

Ten nu răspunse. Se îndepărtă şi luă aparatul de filmat. Filmă cu sîrguinţă. De aproape, din depărtare... Se străduia să fixeze pe peliculă toate detaliile, în special faţa, a cărei expresie îl tulbura.

Doctorul deschise din nou ochii. Cum a putut să nu ţină la el nici un obiect de pe pămînt. Ei ar fi înţeles, ar fi încercat să-l salveze. E totuna. În pofida tuturor încercărilor, scopul a fost atins. Mai devreme sau mai tîrziu cineva va descoperi lîngă rîu mesajul. Vor găsi şi arma. Iar cînd le vor analiza, îşi vor aminti şi de el. Ce prostie! Să mori fără să faci ultimul pas.

Fiinţa care se îndepărtase reveni şi îl atinse cu mîna sa cu trei degete. Ce mînă mare! Şi acoperită peste tot cu plăcuţe de os, ca pielea şopîrlei. Curios, toate cele trei degete sînt reciproc perpendiculare...

Katan insista:

— În informator nu există date despre astfel de fiinţe. Probabil că aceasta este vreo specie nouă. Cred că nu vom avea neplăceri dacă vom informa despre el, din contră. Dacă noi l-am descoperit primii, ne vor arăta întregii planete.

Aliter se întoarce spre ea, fără să vrea.

— Înţeleg dorinţa ta de a te vedea în cadrul programului de seară, dar nu pot fi de acord. Acesta este un exemplar matur. Fireşte, el nu poate fi unicul. Dacă ar fi fost un mutant întîmplător, el nu ar fi trăit mult. Prin urmare, conducerea rezervaţiei cunoaşte foarte bine aceste fiinţe. Întrucît este evident că ele reprezintă o raritate excepţională, neplăcerile pot fi şi mai mari. Ne vor învinui că l-am fugărit şi l-am prins şi că a pierit tocmai din această cauză. Ceea ce propui tu nu numai că iese din cercul obligaţiilor noastre, dar este şi interzis prin regulile rezervaţiei.

Ten văzu cum Katan se supără şi, pe neaşteptate, chiar şi pentru sine, întrebă:

— Ce-ar fi ca acesta să fie reprezentantul altei civilizaţii?

— Ha-ha-ha! Dar unde este selenoplanul, costumul special tip scafandru, racheta de aterizare? Scrie o poveste, Ten! Le vei tăia nasul celor mai mari fantezişti.

Ipoteza i se păru absurdă chiar şi lui Ten, dar îi era jenă să mai dea înapoi.

— Dar ce este rău în aceasta? Este problema cea mai actuală a timpului nostru. Scriem, vorbim, demonstrăm, construim ipoteze privind modul cum pot arăta reprezentanţii altor civilizaţii. Multe organizaţii se ocupă de aceste probleme.

Doctorul nu putu înţelege ce-i înveseli. Prin coroana copacului el văzu albastrul adînc al cerului. Chiar şi printre rîsetele puternice se distingea ciripitul păsărilor. Totul era îmbibat cu miresme necunoscute. Poate că toate acestea i se învîrteau lui în cap. Aici este bine ca pe Pămînt. Va mai sta puţin întins, îşi va aduna forţele şi se va ridica. Aceste fiinţe îl vor ajuta. Soarele străluceşte, dar oare de ce este din ce în ce mai rece? Tăcură. Gesticulează, deschid gurile. Fac totul pentru a nu-l deranja? Îl ocrotesc. „Fraţi de raţiune”...

Începu să se prăbuşească undeva adînc şi nu era nimeni ca să-l sprijine să nu cadă.

Aliter atinse primul corpul rece al doctorului.

— A murit.

Îşi privi ceasul şi se ridică.

— Întîrziem. Peste cincisprezece minute trebuie să ridicăm tabăra şi să pornim. Tovarăşii de la tabăra de bază se nelinişte sc deja.

Toţi începură să se agite. Cînd ultimul pachet fu pus pe Graviplan, Ten îl privi pentru ultima oară pe doctor. Sub copac, cadavrul devenea alb. Porni spre el, dar se întoarse cu hotărîre şi se urcă în gondola transparentă. Este totuna ce fel de fiinţă este aceasta. Se apropie ziua alegerii profesiei. Acum ştia deja care-i va fi profesia. Va zbura în infinitul rece al Galaxiei. Va zbura şi îi va găsi pe ei, „fraţii de raţiune”. Credea cu tărie acest lucru. Viaţa raţională există în tot Universul. Vor mai fi încă întîlniri solemne şi îmbucurătoare.

Traducerea: VASILE OROIAN